

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 6Co/59/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6119295624
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 05. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Yvetta Dzugasová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2020:6119295624.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Yvetty Dzugasovej a členov JUDr. Jany Urbanovej a Mgr. Andreja Kekelyho, v právnej veci žalobcu: SETCAR s.r.o., so sídlom 735 32 Rychvald 816, Česká republika, IČ: 27 850 994, v mene ktorej koná na území Slovenskej republiky spoločnosť SETCAR s.r.o. - organizačná zložka podniku zahraničnej osoby, so sídlom Černík 386/4, 038 53 Turany, IČO: 47 790 857, zastúpeného JUDr. Tomášom Zbojom, advokátom, so sídlom U. X, XXX XX D., proti žalovanému: KOOOPERATIVA poisťovňa, a.s. Vienna Insurance Group, so sídlom Štefanovičova 4, 816 23 Bratislava, IČO: 00 585 441, zastúpenému JUDr. Felixom Neupauerom, advokátom, so sídlom I. P. X/A, XXX XX Y., v konaní o zaplatenie sumy 201,60 Eur, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Martin č.k. 15C/37/2019-75 zo dňa 09. decembra 2019, takto

rozhodol:

Rozsudok Okresného súdu Martin č.k. 15C/37/2019-75 zo dňa 09. decembra 2019 p o t v
r d z u j e .

Žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Okresný súd napadnutým rozsudkom v zmysle § 4 ods. 2 písm. b) zákona č. 381/2001 Z.z. s poukazom na § 15 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z.z. a § 442 ods. 1, § 524 Občianskeho zákonníka uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 201,60 Eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku (výrok I.). Žalobcovi proti žalovanému priznal právo na náhradu trov konania v celom rozsahu s tým, že o výške ktorých bude rozhodnuté samostatným rozhodnutím po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej (výrok II.).

2. V odôvodnení svojho rozhodnutia uviedol, že žalobca sa žalobou podanou v rámci upomínacieho konania na Okresnom súde Banská Bystrica, postúpenou Okresnému súdu Martin dňa 29.07.2019, proti žalovanému domáhal rozhodnutia súdu, ktorým by bola žalovanému uložená povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 201,60 Eur.

3. Na základe vykonaného dokazovania mal súd prvej inštancie preukázané, a medzi stranami nebolo sporné, že dňa 11.07.2016 došlo k dopravnej nehode, pri ktorej bolo motorovým vozidlom poistenca žalovaného EVČ MT 424 DV poškodené motorové vozidlo poškodeného P. X. (ďalej „poškodený“) na motorovom vozidle Ford Escort, EVČ MT 946 DB. Medzi spoločnosťou SETCAR s.r.o. - organizačná zložka podniku zahraničnej osoby a poškodeným bola dňa 11.06.2016 uzatvorená Zmluva o nájme číslo 331. Na základe tejto zmluvy si poškodený ako nájomca prenajal od žalobcu ako prenajímateľa osobný automobil Škoda Fabia EVČ 2T6 1186 na dobu od 11.07.2016 do 19.07.2016, s dohodnutou výškou denného nájomného v sume 24,00 Eur. Dňa 19.07.2016 bol uzavretý Dodatok č. 1 k vyššie označenej zmluve o nájme za účelom odstránenia prípadných výkladových nejasností alebo iného spochybňovania vôle zmluvných strán spojených s nepresným označením prenajímateľa v zmluve. Ako prenajímateľ bol v dodatku označený žalobca, ktorý vyhlásil, že v jeho mene uzavrela organizačná zložka Zmluvu o nájme

č. 331 dňa 11.06.2016. Nájomca (poškodený) užíval prenajaté motorové vozidlo v čase od 11.07.2016 do 19.07.2016, t.j. 9 dní, za ktorý čas prenajíateľ vyfakturoval nájomcovi faktúrou č. 2016338 nájomné vo výške 259,20 Eur vrátane DPH. Účelovosť zapožičania náhradného vozidla mal súd preukázanú vyhlásením poškodeného, ktorý uviedol, že náhradné vozidlo používal za účelom prepravy do práce. V konaní bolo ďalej preukázané, že medzi žalobcom ako postupníkom a poškodeným ako postupcom bola uzatvorená Zmluva o postúpení pohľadávky, predmetom ktorej malo byť postúpenie pohľadávky žalobcu voči poškodenému vo výške 201,60 Eur, ktorá zodpovedala neuhradenej faktúre č. 2016338, vystavenej žalobcom ako prenajíateľom postupcovi ako nájomcovi náhradného motorového vozidla Škoda Fabia, evidenčné číslo: 2T6 1186. V konaní nebolo sporné, že došlo k likvidácii predmetnej poisťovnej udalosti žalovaným tak, ako to vyplynulo z oznámenia o poistnom plnení zo dňa 04.08.2016, keď žalovaný ustálil poistné plnenie na čiastku 57,60 Eur s tým, že z fakturovanej doby prenájmu náhradného vozidla boli priznané len dva dni prenájmu. Toto oznámenie bolo zaslané organizačnej zložke žalobcu. V oznámení bolo uvedené, že vzhľadom na rozsah poškodenia (neekonomická oprava - totálna škoda) zapožičanie náhradného vozidla bolo účelné od objednávky obhliadky poškodeného vozidla (oznámenie vzniku škodovej udalosti poškodenou) dňa 12.07.2016 do vykonania obhliadky vozidla dňa 13.07.2016 (zápis v obhliadke vozidla - TOTÁLNA ŠKODA), t. j. dva dni. Pokiaľ žalovaný namietal, že zmluva o nájme v zmysle dodatku je absolútne neplatný právny úkon z dôvodu, že ju podpísala osoba, ktorá nebola oprávnená ju podpísať, k tomuto súd uviedol, že je potrebné posudzovať uzatvorenú zmluvu o nájme v spojení s jej Dodatkom č. 1. Na základe uvedeného súd obe listiny vyhodnotil podľa ich obsahu a tam prejavenej vôle v zmysle ustanovenia § 35 ods. 2 Občianskeho zákonníka ako platne uzavretú zmluvu o nájme. Za účelom odstránenia pochybností vôle zmluvných strán spojených s nepresným označením prenajíateľa dňa 19.07.2016 zmluvné strany uzavreli Dodatok č. 1. Bolo nesporným, že poškodený mal vedomosť o tom, že uzatvára zmluvu so žalobcom prostredníctvom jeho organizačnej zložky. Zmluva o nájme nemá predpísanú písomnú formu, a preto by bolo možné uvedené právne posúdiť aj tým spôsobom, že k uzatvoreniu nájmovej zmluvy došlo v ústnej forme. K námietke žalovaného o tom, že žalobca ani poškodený nepreukázali reálny vznik pohľadávky postupcu voči žalovanému v čase uzavretia zmluvy o postúpení pohľadávky ako ani v čase podania žaloby súd vyslovil právny záver, že vznik pohľadávky žalobcu ako prenajíateľa nastal dňa 19.07.2016, kedy došlo k ukončeniu nájmu. V čase postúpenia pohľadávky postupcu išlo o existujúcu pohľadávku, ktorá vznikla z dôvodu uzavretej zmluvy o nájme, a keďže išlo o existujúcu pohľadávku, tak ako bolo dohodnuté v zmluve o postúpení pohľadávky, že k úhrade tejto pohľadávky došlo na základe vzájomného zápočtu, v dôsledku čoho teda žalobca vstúpil do práv a povinností poškodeného, čím je daná jeho aktívna legitímácia v konaní. Započítacím prejavom dohodnutým v zmluve o postúpení pohľadávky došlo k úhrade predmetnej faktúry.

4. Prvoinštančný súd akceptoval žalobcom uplatňovaný nárok ako rozdiel medzi žalobcom vyfakturovanou sumou 259,20 Eur a plnením poisťovne (žalovaného) v sume 57,60 Eur, teda žalobou uplatnený nárok vo výške 201,60 Eur, ktorá suma zároveň predstavuje predmet postúpenia pohľadávky poškodeného na žalobcu, keď mal preukázanú nutnosť a účelnosť vynaložených nákladov spojených so zabezpečením náhradného motorového vozidla. Poškodený (právny predchodca žalobcu v súvislosti s postúpenou pohľadávkou) z titulu škodovej udalosti nemohol svoje motorové vozidlo užívať a dôvodne si zabezpečil náhradné vozidlo, preto aj náklady spojené so zabezpečením tohto náhradného vozidla, a to nájomné, ktoré bolo zaplatené, patrí do právneho nároku poškodenia. Poškodený bol nútený vynaložiť náklady súvisiace so zabezpečením motorového vozidla spôsobom jeho prenájmu, keďže po dobu opravy nemohol používať svoje motorové vozidlo. Súd sa nestotožnil s tvrdeniami žalovaného týkajúcimi sa doby nájmu náhradného motorového vozidla v súvislosti s obhliadkou a konštatovaním totálnej škody na vozidle poškodeného. Jediným zásadným kritériom pre posúdenie primeranosti a účelnosti dĺžky prenájmu náhradného motorového vozidla je doručenie oznámenia o ukončení likvidácie poisťovnej udalosti a poukaz finančných prostriedkov, ak na ne vzniká nárok oprávnenému. Poškodený tak mal v tomto prípade prenajaté náhradné vozidlo len na nevyhnutnú dobu, nakoľko k ukončeniu šetrenia poisťovnej udalosti došlo v zmysle predloženého oznámenia žalovaného o výške poistného plnenia až dňa 04.08.2016, pretože až v tento deň žalovaný poškodenému definitívne oznámil, že škodovú udalosť posúdil ako totálnu škodu a v akej výške mu poskytne poistné plnenie. S prihliadnutím na uvedené okresný súd priznal žalobcovi voči žalovanému žalobou uplatnený nárok na zaplatenie sumy tvoriacej rozdiel medzi účtovanou sumou 259,20 Eur a sumou poskytnutou žalovaným 57,60 Eur, t.j. sumu 201,60 Eur.

5. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 CSP tak, že žalobcovi, ktorý mal v konaní plný úspech, priznal nárok na náhradu trov konania proti

žalovanému v celom rozsahu s tým, že o výške náhrady trov konania rozhodne súd v zmysle podmienok podľa § 262 ods. 2 CSP.

6. Proti tomuto rozsudku podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalovaný, ktorý sa domáhal jeho zrušenia a vrátenia veci okresnému súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Prezentoval názor, že napadnutý rozsudok je nesprávny, nezákonný a arbitrárny. Hoci v ňom prvoinštančný súd vyslovil právne závery, nevysporiadal sa so skutočnosťami, zohľadnenie ktorých je nevyhnutné pre právne posúdenie veci. Podľa názoru odvolateľa okresný súd rozhodol v tomto spore na základe nepodloženej právnej konštrukcie, ktorú navyše nedostatočne odôvodnil. V danej súvislosti odvolateľ poukázal na potrebu presvedčivosti odôvodnenia rozsudku v zmysle § 220 ods. 2 tretej vety CSP. Vo vzťahu k právnym záverom okresného súdu odvolateľ uviedol, že súd prvej inštancie sa nedostatočným a nesprávnym spôsobom vysporiadal s neplatnosťou právnych úkonov, v tomto spore namietanou žalovaným. Ďalej dal do pozornosti, že ako zmluvné strany sú v písomnej zmluve o nájme uvedení poškodený na strane nájomcu a SetCar, s.r.o., organizačná zložka podniku zahraničnej osoby, Černík 386/4, 038 53 Turany, IČO: 47790857, DIČ: 2024098582, IČ DPH: SK 2024098582 (ďalej len „Organizačná zložka“) na strane prenajímateľa. Z uvedeného vyplýva, že písomnú zmluvu o nájme neuzavrel žalobca, ale jeho organizačná zložka. Organizačnej zložke zahraničného podniku zákon nepriznáva žiadnu právnu subjektivitu, t. j. organizačná zložka ako taká nemá spôsobilosť brať na seba práva a povinnosti. Z tohto dôvodu je písomná zmluva o nájme absolútne neplatný právny úkon, podľa ustanovenia § 38 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Keďže v prípade absolútne neplatného právneho úkonu nemožno odstrániť vady spôsobujúce jeho neplatnosť ani dodatočne, je nepochybné, že uzatvorením Dodatku č. 1 k zmluve o nájme, ktorý mal žalobca uzavrieť s poškodeným v snahe odstrániť zjavné pochybenie pri uzavretí zmluvy o nájme (ktorú uzavrela jeho organizačná zložka), sa neodstránila vada nedostatku právnej subjektivity označeného subjektu pri uzavretí zmluvy o nájme. Z rovnakého dôvodu je neplatné aj splnomocnenie, ktorým žalobca najskôr splnomocnil svoju organizačnú zložku a následne organizačná zložka splnomocňovala advokáta JUDr. Tomáša Zboju na zastupovanie organizačnej zložky v konaní pred súdom. Zo splnomocnenia pritom žiadnym spôsobom nevyplýva, že ho udeľoval zástupcovi v konaní žalobca, a nie jeho organizačná zložka. Podľa názoru odvolateľa dôsledkom neplatnosti splnomocnenia je kauzálne aj absencia splnenia procesných podmienok tohto súdneho konania. Právny zástupca žalobcu by totiž v takomto prípade podával žalobu bez existencie platného písomného splnomocnenia. Zmluvu o postúpení pohľadávky, ktorú mal údajne uzavrieť žalobca s poškodeným, tiež uzavrela organizačná zložka bez právnej subjektivity, v dôsledku čoho je absolútne neplatným právnym úkonom podľa § 38 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Vo všetkých uvedených prípadoch sa nepochybné nejedná o nesprávnosť v označení strany, ale ide o prípad, keď právne úkony uskutočnila osoba bez právnej subjektivity. Odhliadnuc od vyššie uvedeného by žalobca nebol v prejednávanej veci aktívne vecne legitimovaný aj z dôvodu, že poškodený mal voči žalobcovi záväzok, ktorý spočíval v neuhradenej faktúre. Uvedené preukazuje faktúra, v zmysle ktorej subjektom zaviazaným na plnenie bol práve poškodený, a nie žalovaný. Nakoľko poškodený predstavoval dlžníka žalobcu, nemohol so žalobcom platne uzatvoriť zmluvu o postúpení pohľadávky. Uzatvorením predmetnej zmluvy o postúpení pohľadávky preto nemohlo dôjsť k postúpeniu pohľadávky poškodeného na žalobcu. V súdnom prípade došlo k postúpeniu záväzku poškodeného, ktorý v zmysle vystavenej faktúry predstavuje práve pohľadávku žalobcu. K úhrade faktúry pritom v uvedených súvislostiach nemohlo dôjsť ani na základe vzájomného zápočtu, ktorý mal byť realizovaný v zmysle bodu 5. zmluvy o postúpení pohľadávky. Z uvedeného bodu vyplýva, že prejav vôle jej účastníkov by najskôr smeroval k cedovaniu pohľadávky a až následne k započítaniu údajne vzájomných pohľadávok poškodeného a žalobcu. Ak teda poškodený nebol majiteľom pohľadávky voči žalobcovi pred jej postúpením, nemohol túto pohľadávku postúpiť na žalobcu a kauzálne žalobcovi následne nemohla vzniknúť pohľadávka voči poškodenému na zaplatenie odplaty za postúpenie, ktorú by následne žalobca mienil použiť na započítanie. Podľa názoru odvolateľa tak žalobca nemôže predstavovať aktívne vecne legitimovaný subjekt na žalujúcej sporovej strane v predmetnom súdnom konaní.

7. K odvolaniu žalovaného sa vyjadril žalobca, ktorý navrhol rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdiť. Tvrdenia žalovaného o tom, že súd sa nevysporiadal so skutočnosťami, zohľadnenie ktorých je nevyhnutné pre právne posúdenie veci, ako aj tvrdenia o nedostatočnosti odôvodnenia právnych záverov prvoinštančného súdu označil za neopodstatnené. Zmluvou o postúpení pohľadávky uzatvorenou medzi poškodeným a žalobcom bol postupovaný nárok na náhradu škody spôsobenej prevádzkou motorového vozidla, ktorý má poškodený voči žalovanému ako poisťovní škodcu. Za

nesprávne a zavádzajúce žalobca preto považoval tvrdenie žalovaného o tom, že predmetom zmluvy o postúpení pohľadávky mala byť pohľadávka, ktorú žalobca ako veriteľ eviduje voči poškodenému ako dlžníkovi. Právne posúdenie a odôvodnenie rozsudku súdu prvej inštancie v otázke namietanej aktívnej vecnej legitímácie žalobcu žalobca považuje za riadne odôvodnené, zrozumiteľné a správne. To, že žalovaný akceptoval postúpenie predmetnej pohľadávky je napokon zrejmé aj z jeho konania, keď čiastočné poistné plnenie poukázal na účet žalobcu ako postupníka. K odvolateľom namietanej arbitrárnosti a svojvôli súdu prvej inštancie žalobca poukázal na články 4, 5, 15 a 17 Základných princípov Civilného sporového poriadku. Skutočnosť, že sa žalovaný nestotožňuje s názorom okresného súdu, ešte neznamená, že tým došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces. K tvrdeniu žalovaného o neplatnosti zmluvy o nájme a ďalších úkonov vykonaných žalobcom uviedol, že vada v označení osoby, ktorá je účastníkom právneho úkonu, sama o sebe nespôsobuje jeho neplatnosť, ak možno z obsahu tohto právneho úkonu alebo skutkových okolností spoľahlivo zistiť, kto je jeho účastníkom. Vo vzťahu k námietke žalovaného o absolútnej neplatnosti zmluvy o postúpení pohľadávky žalobca uviedol, že skutočnosť, že došlo k prevodu práva medzi žalobcom a poškodeným a súčasne k úhrade predmetnej faktúry ešte nespôsobuje rozpor s ustanovením § 524 Občianskeho zákonníka či neexistenciu nároku na náhradu škody spôsobenej prevádzkou motorového vozidla.

8. Žalovaný na vyjadrenie žalobcu, ktoré mu bolo doručené dňa 24.02.2020, odvolacou replikou nereagoval a ďalšie podania súvisiace s podaným odvolaním súdu predložené neboli.

9. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 CSP), preskúmal rozsudok okresného súdu v rozsahu vyplývajúcom z ustanovenia § 379 CSP a bez nariadenia pojednávania podľa ustanovenia § 385 ods. 1 CSP a *contrario* v spojení s § 219 ods. 3 CSP toto rozhodnutie v zmysle § 387 ods. 1 CSP potvrdil ako vecne správne.

10. Odvolací súd podrobne preskúmal všetky rozhodujúce otázky, ktoré boli vo veci vznesené, pričom sa stotožnil so skutkovými a právnymi závermi súdu prvej inštancie. Okresný súd v dostatočnom rozsahu zistil skutočnosti rozhodné pre posúdenie danej veci, vecne správne rozhodol a svoje rozhodnutie odôvodnil v súlade s ust. § 220 až § 222 CSP. Odôvodnenie rozhodnutia okresného súdu je vecne správne, pričom v jednotlivostiach naň poukazuje aj odvolací súd. Z uvedených dôvodov sa krajský súd v odvolacom konaní primárne obmedzil na konštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia (§ 387 ods. 2 CSP).

11. Na doplnenie považoval odvolací súd za nevyhnutné reagovať na odvolaciu argumentáciu žalovaného formulovanú v podanom opravnom prostriedku, pričom sa v zmysle princípu neúplnej apelácie nezaoberal inými prípadnými pochybeniami okresného súdu. Krajský súd zároveň poukazuje na zodpovednosť odvolateľa za obsahové vymedzenie svojho odvolania, v spojitosti s nevyhnutnosťou odvolacieho súdu rešpektovať svoju viazanosť odvolacími dôvodmi (§ 380 ods. 1 CSP).

12. Odôvodnenie súdneho rozhodnutia v opravnom konaní zároveň nemá odpovedať na každú námietku alebo argument vznesený v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní a zostali sporné, alebo sú nevyhnutné na doplnenie dôvodov prvoinštančného rozhodnutia, ktoré sa preskúmava v odvolacom konaní. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na to, že v dvojinstančnom súdnom konaní rozhodnutia súdu prvej a druhej inštancie tvoria jeden celok, a preto je nadbytočné, aby odvolací súd opakoval vo svojom rozhodnutí správne skutkové a právne závery súdu prvej inštancie.

13. V danom prípade neobstojí odvolacia argumentácia žalovaného o tom, že Zmluva o nájme č. 331 zo dňa 11.06.2016 v spojení s Dodatkom č. 1 k zmluve o nájme č. 331 zo dňa 19.07.2016 je neplatným právnym úkonom. Z obsahového vymedzenia predmetných právnych úkonov je jednoznačne zrejmý žiadaný následok, ktorý chceli predmetnými právnymi úkonmi ich účastníci dosiahnuť. Nakoľko Zmluva o nájme č. 331 zo dňa 11.06.2016 mala formálny nedostatok v označení prenajímateľa, zmluvné strany na tento nedostatok zareagovali uzatvorením Dodatku č. 1 k predmetnej zmluve z dôvodu, aby nedochádzalo k spochybňovaniu vôle zmluvných strán. V danej súvislosti krajský súd poukazuje na nález Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 242/2007 zo dňa 03.08.2008, v zmysle ktorého „Základným princípom výkladu zmlúv je priorita výkladu, ktorý nezakladá neplatnosť zmluvy, pred takým výkladom, ktorý neplatnosť zmluvy zakladá, ak sú možné obidva výklady. Je tak vyjadrený a podporovaný princíp autonómie zmluvných strán, povaha súkromného práva a s ním spojená spoločenská a hospodárska

funkcia zmluvy. Neplatnosť zmluvy má byť výnimkou, a nie zásadou. Nie je teda ústavné konformné a v rozpore s princípmi právneho štátu vyplývajúcim z čl. 1 ústavy je taká prax, keď všeobecné súdy preferujú celkom opačnú tézu uprednostňujúcu výklad vedúci k neplatnosti zmluvy pred výkladom neplatnosť zmluvy nezakladajúcim.“ Záver o tom, že nepresnosť v označení prenajímateľa nespôsobuje neplatnosť zmluvy, vyplýva i z rozhodnutia Najvyššieho súdu SR publikovaného pod značkou R 9/2002, v zmysle ktorého nepresnosti v označení účastníka zmluvy nespôsobujú neplatnosť zmluvy, ak je nepochybné, kto zmluvu uzavrel. Zároveň netreba opomínať fakt, že zákon nevyžaduje, aby nájomná zmluva bola jej zmluvnými stranami uzavretá v písomnej forme. Akúkoľvek racionalitu preto postráda taký výklad zistených skutkových okolností predostretý žalovaným, na základe ktorých by bolo možné konštatovať, že zmluvné strany nemali v úmysle uzatvoriť platnú Zmluvu o nájme č. 331 zo dňa 11.06.2016, o čom svedčí i obsah Dodatku č. 1 k tejto zmluve. Uvedenú argumentáciu odvolacieho súdu podporuje i rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Obo 17/2000, od ktorého záverov nemal odvolací súd dôvod sa odkloniť.

14. Neobstojí ani námietka žalovaného o absencii platného splnomocnenia JUDr. Tomáša Zboju na zastupovanie v tomto konaní. Z jeho obsahu je totiž zrejmé, že ho podpísala osoba oprávnená na takýto úkon - Jana Čempelová ako konateľ obchodnej spoločnosti (žalobcu) zapísaný v Obchodnom registri.

15. Krajský súd sa nestotožnil ani s námietkou žalovaného o absencii aktívnej vecnej legitímácie žalobcu v prejednávanej veci z dôvodu, že žalobou uplatnený nárok vyplýval zo záväzku z neuhradenej faktúry, v rámci ktorej bol dlžníkom žalobcu poškodený. Predmetnom postúpenia bol v danom prípade nárok na náhradu škody spôsobenej prevádzkou motorového vozidla, ktorý vznikol poškodenému voči žalovanému ako poisťovní škodcu. Z ustanovenia § 4 zákona č. 381/2001 Z.z. je pritom zrejmé, že z poistenia zodpovednosti sa poškodenému uhrádzajú uplatnené a preukázané nároky na náhradu škody vzniknutej poškodením, zničením, odcudzením alebo stratou veci. V tejto súvislosti je potrebné vziať do úvahy aj ustálenú judikatúru všeobecných súdov, z ktorej vyplýva, že skutočnou škodou je aj škoda spočívajúca v tom, že poškodený musí vynaložiť vyššie náklady na požičanie veci, ktorá mu má nahradiť vec, ktorá sa stala v dôsledku poškodenia dočasne nepoužiteľnou vecou, v porovnaní s nákladmi na použitie poškodenej veci. Skutočnou škodou je aj majetková ujma reprezentujúca majetkové hodnoty, ktoré bolo nutné vynaložiť, aby došlo k uvedeniu veci do pôvodného stavu, prípadne aby boli v peniazoch vyvážené dôsledky toho, že navrátenie do pôvodného stavu nebolo možné zabezpečiť hneď. Skutočnou škodou je aj nájomné za prenajaté motorové vozidlo. V konaní bola preukázaná aj príčinná súvislosť, keď škodová udalosť, a to poisťná udalosť skutočne spôsobila škodu, o náhradu ktorej v konaní išlo. Súdna prax považuje za skutočnú škodu nielen prípady zmenšenia majetku, ale i prípady akýchkoľvek nákladov vynaložených so vznikom alebo zabezpečením škody. Poškodený prišiel o možnosť využívať svoje vlastné motorové vozidlo v dôsledku dopravnej nehody, v konečnom dôsledku z titulu dopravnej nehody bol poškodenému vnútený stav, keď nemožnosť využívať vlastné motorové vozidlo riešil požičaním náhradného motorového vozidla a cenu za nájom požičaného vozidla po dobu opravy svojho vozidla vyplatil. Právny nástupca poškodeného potom na základe platnej zmluvy o postúpení v konaní uplatňoval žalovaným (poisťovňou) nevyplatenú sumu, ktorá zodpovedala výdavkom, ktoré poškodenému, resp. právnenému predchodcovi žalobcu vznikli, ktoré by inak nenastali, ak by mohol používať svoje vlastné vozidlo. Stav, do ktorého sa dostal poškodený (právny predchodca žalobcu), zavinil klient žalovaného. Nepriaznivosť tohto stavu nemožno umocňovať u poškodeného neprimeraným zaťažovaním a požadovať o neho, aby v sieti opravovní zisťoval a hľadal opravovňu s najväčšou rýchlosťou vykonania opravy, resp. s krátkou dobou opravy. Rovnako nemožno od poškodeného spravodlivo požadovať, aby počas opravy jeho poškodeného motorového vozidla zisťoval alternatívy iného charakteru, t.j. aby pri vylúčení možnosti používania svojho vlastného motorového vozidla, tento stav riešil napr. používaním hromadnej dopravy. Takýmto prístupom by bol totiž poškodený neprimerane a nedôvodne zaťažovaný, keďže už stav poškodenia jeho motorového vozidla dopravnou nehodou ako poisťnou udalosťou je záťažovým a výrazne obmedzujúcim stavom pre poškodeného. Poškodený je nemožnosťou používania svojho motorového vozidla paralyzovaný, a preto nie je možné spravodlivo v uplatňovaní nevyhnutných a účelných nákladov spojených so zaplatením ceny za nájom zapožičaného motorového vozidla, dožadovať sa ešte splnenia ďalších podmienok, nevplývajúcich zo zákona.

16. V rámci zmluvy o postúpení pohľadávky, uzatvorenej dňa 11.06.2016 medzi žalobcom a žalovaným, došlo k odplatnému postúpeniu pohľadávky so súčasným započítaním fakturovaného nájomného za užívanie náhradného vozidla s odplatom za postúpenie pohľadávky. Pri striktnom (až puristickom)

prístupe k výkladu práva by bolo možné trvať na tom, aby poškodený uhradil žalobcovi sumu za nájom náhradného vozidla a ten mu ihneď v rámci postúpenia pohľadávky voči žalovanému tie isté peniaze (doslova tie isté bankovky a mince) vrátil. Inými slovami, poškodený by položil na stôl sumu 201,60 Eur a posunul ju k žalobcovi, ktorý by ju vzápätí posunul späť k poškodenému.

17. Krajský súd vedome v danej spojitosti používa mierne ironický tón, pretože popísaný (odvolateľom minimálne naznačovaný) postup v kontraktčných procesoch odporuje bežnej realite každodenného života, pri ktorej tak fyzické, ako aj právnické osoby takmer permanentne vstupujú do desiatok rôznych právnych vzťahov. Určite sa pritom nejedná o obchádzanie zákona, keďže právny úkon poškodeného a žalobcu nesmeroval k tomu, aby zákon dodržaný nebol. Naopak, takým počinaním by skôr bolo formálne vygenerovanie viacerých právne až perfekcionalistických zmlúv, ktoré by však nekorešpondovali s bezprostrednou realitou.

18. Za nedôvodné považoval odvolací súd námietky odvolateľa o arbitrárnosti a nepreskúmateľnosti napadnutého rozsudku. Vo všeobecnosti je náležitou východisková úvaha žalovaného o nevyhnutnosti riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Právu na odôvodnenie súdneho rozhodnutia (ako súčasť základného práva na súdnu ochranu) zodpovedá povinnosť dotknutého súdu dať odpoveď nielen na skutkové a právne otázky daného prípadu, ale i na relevantné argumenty strán. V súdnej veci však okresný súd svoje rozhodnutie odôvodnil zákonu zodpovedajúcim spôsobom. Právo na súdnu ochranu však nemožno zamieňať s „právom“ strany sporu byť pred súdom úspešnou, prípadne s „právom“ na vydanie rozhodnutia v súlade s jej požiadavkami a právnymi názormi. Preto nie je porušením daného základného práva, ak súd nerozhodne podľa predstáv strany sporu; vrátane predstáv o obsahu odôvodnenia.

19. Ako už uviedol krajský súd vyššie, konanie na súde prvej inštancie a na odvolacom súde tvorí jeden celok. Z daného faktu vychádza tak Európsky súd pre ľudské práva, ako aj Ústavný súd SR pri zaujímaní stanoviska, či postupom súdu v konkrétnej veci došlo k odňatiu možnosti účastníkovi konať pred súdom/ bolo mu odopreté právo na súdnu ochranu. Inými slovami, odvolací súd je oprávnený korigovať určité nedôslednosti v postupe a v rozhodnutí súdu prvej inštancie bez toho, aby prvoinštančné rozhodnutie muselo byť zrušené. Uvedené zodpovedá i právnej konštrukcii civilného sporového odvolacieho konania, ktoré nie je budované na kasačnom princípe (na rozdiel napríklad od konania v správnom súdnictve).

20. Intenzitu zásahu spôsobilú privodiť porušenie ústavných/základných práv dosahuje len odôvodnenie rozhodnutia súdu, ktoré neuvádza žiadnu argumentáciu, prípadne také, ktorého dôvody sú zjavne protirečivé alebo popierajú pravidlá formálnej a právnej logiky, alebo ak sú tieto dôvody zjavne jednostranné a v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti (I. ÚS 344/10, III. ÚS 305/08).

21. Z ust. § 220 CSP vyplýva, že v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá na to, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

22. Z obsahu napadnutého rozhodnutia vyplýva, že okresný súd sa v prejednávanej právnej veci dostatočným spôsobom riadil ustanovením § 220 CSP, keď je z odôvodnenia napadnutého rozsudku zrejmé, čoho sa žalobca domáhal a aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, uviedol ktoré dôkazy boli vykonané a z ktorých pri svojom rozhodnutí vychádzal, poukázal na právnu úpravu, v zmysle ktorej vychádzal pri kreovaní právneho záveru o dôvodnosti žalobou uplatneného nároku, pričom rozhodol o celom uplatnenom nároku a odôvodnenie jeho rozhodnutia korešponduje s výrokovou časťou napadnutého rozsudku. V záverečných odsekoch odôvodnenia popísal svoj procesný postup pri rozhodovaní o trovách konania, ktorý korešponduje s výrokovou časťou napadnutého rozsudku.

23. Žalovaný v rámci svojho opravného prostriedku v majoritnej časti zopakoval svoju argumentáciu prezentovanú v prvoinštančnom konaní. Vyplýva z nej, že sa nestotožnil so skutkovými a právnymi závermi okresného súdu tak, ako boli prezentované v odôvodnení napadnutého rozhodnutia

a súdu opakovane predkladal svoje subjektívne právne závery, ku ktorým mal okresný súd v danom prípade dospieť.

24. V danej súvislosti odvolací súd zdôrazňuje, že do práva na spravodlivý proces nepatrí právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04), ani právo na to, aby bola strana pred všeobecným súdom úspešná, teda aby sa rozhodlo v súlade s jej požiadavkami (I. ÚS 50/04). Do obsahu základného práva podľa článku 46 ods. 1 Ústavy a práva na spravodlivý proces podľa článku 6 ods. 1 Dohovoru nepatrí ani právo strany sporu vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

25. Pokiaľ odvolateľ vo svojom opravnom prostriedku poukazoval na odlišné rozhodnutia všeobecných súdov v obdobných veciach, k tomu odvolací súd dodáva, že z ust. § 193 CSP vyplýva, ktorými rozhodnutiami je súd pri rozhodovaní konkrétnej veci viazaný.

26. Na základe vyššie uvedených skutočností a dôvodov, nakoľko odvolanie žalovaného v danom prípade nemalo opodstatnenie a neboli zistené ani nedostatky v postupe súdu prvej inštancie, na ktoré odvolací súd prihliada z úradnej povinnosti, tento rozsudok okresného súdu v meritórnom výroku I. ako vecne správny v zmysle § 387 ods. 1 CSP p o t v r d i l .

27. Odvolací súd ako vecne správny potvrdil aj od rozhodnutia vo veci samej závislý výrok o trovách prvoinštančného konania (výrok II.), vo vzťahu ku ktorému odvolateľ neprodukoval žiadnu relevantnú odvolaciu argumentáciu, ktorý však plne zodpovedá plnému úspechu žalobcu v konaní pred súdom prvej inštancie a zákonným ustanoveniam v ňom citovaným.

28. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol krajský súd podľa § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP a § 396 ods. 1 CSP tak, že priznal žalobcovi ako úspešnej procesnej strane v rámci tohto štádia konania nárok na ich náhradu v rozsahu 100 % proti žalovanému, ktorý v ňom úspech nemal. O výške náhrady trov tohto štádia konania rozhodne po právoplatnosti tohto rozhodnutia vyšší súdny úradník súdu prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP).

29. Toto rozhodnutie senátu odvolacieho súdu bolo prijaté hlasovaním pomerom hlasov 2 : 1

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1 a 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1 a 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).